

Μοναχού π. Μωϋσή Αγιορείτη

Οι νηπτικοί πατέρες καί πολλοί Αγιορείτες μοναχοί θεωρούσαν καί θεωρούν τήν απουσία τών δοκιμασιών ως απομάκρυνση τού Θεού απ' τή ζωή τους. Η υπομονή στίς δοκιμασίες καί στούς πόνους πού προσφέρουν σβύνει αμαρτίες καί καταθέτει έντοκα γραμμάτια στήν ουράνια τράπεζα. Δέν αποζητάμε φυσικά νοσηρά τόν πόνο στή ζωή μας. Ούτε ο κάθε υγιής κι όποιος καλοπερνά σημαίνει πώς τόν έχει εγκαταλείψει η χάρη τού Θεού. Χρειάζεται φωτεινή καί προσεκτική διάκριση.

Όταν ο χριστιανός δέν έχει ενστερνισθεί τό γνήσιο ορθόδοξο κι απαραίτητο ασκητικομαρτυρικό φρόνημα τής αγίας μητέρας μας Εκκλησίας στή ζωή του, ο στοργικός ουράνιος πατέρας μας, τού βάζει ένα κανόνα κι αυτό πού δέν γνώρισε καί κέρδισε μέ τόν εκούσιο αγώνα, τό κερδίζει τώρα ακούσια υπομένοντας ασθένεια, σωματική ή ψυχική, προσωπική ή αγαπητού του προσώπου, μέ ξαφνικό πένθος, μέ απρόσμενη πτώχευση, μέ κίνδυνο τροχαίου ατυχήματος, μ' έκτακτη κατηγορία, συκοφαντία, ειρωνεία, κοροϊδία ή υποτίμηση καί μάλιστα καθαρίζεται κιόλας. Πόση ωφέλεια θά εχαμε άν βλέπαμε τίς δοκιμασίες μας ως δώρο Θεού όπως πράγματι είναι.

Ο Πολυεύσπλαχνος, Πανοικτίρμων, Πανάγαθος καί Πολυέλεος Θεός δέν εκδικείται καί δέν τιμωρεί ποτέ. Δέν υπάρχει κακότητα στή θεότητα, πού είναι η αυτοαγαθότητα. Στόν Θεό δέν υπάρχει κοσμικό φρόνημα, ανθρώπινη δικαιοσύνη, νομική κατοχύρωση κι απαίτηση, αλλά πνεύμα αγάπης, πού δέν μπορεί εύκολα νά συλλάβει ο άνθρωπινος νούς. Τά παιδέματα γίνονται πνευματικά παλαίσματα πού ωραιοποιούν καταπληκτικά τόν άνθρωπο ψυχικά καί τόν ωριμάζουν τέλεια. Ο σοφός Παροιμιαστής λέγει πώς όποιον αγαπά ο Θεός τόν παιδεύει, μάλλον τόν εκπαιδεύει. Ο σύγχρονος ορθολογιστής άνθρωπος αδυνατεί νά κατανοήσει τό μεγαλείο αυτό τής αγάπης τού Θεού πατέρα, πού παιδαγωγικά επισκέπτεται τό πλάσμα του διά δοκιμασιών, γιά νά τό συνετίσει. Τώρα άν άλλοι πειράζονται πολύ, άν καί δίκαιοι, κι άλλοι διόλου, άν κι άδικοι, δέν μπορούμε νά δώσουμε απόλυτες ερμηνείες στά σχέδια τού Θεού. Γιά τούς δίκαιους οι αδικίες γίνονται αφορμές μεγαλύτερης αιώνιας δόξης καί γιά τούς άδικους παρατείνεται η ζωή τους γιά νά μετανοήσουν.

Η προσευχή είναι ένα δυνατό βοήθημα στήν αντιμετώπιση τών ποικίλων πόνων τής ζωής. Στήν προσευχή γεννιέται η ελπίδα ότι η υπομονή στούς πόνους αυτής τής ζωής θά πληρωθεί στήν άλλη ζωή. Αυτό δίνει μιά μεγάλη καί υπέροχη παρηγοριά στόν κάθε αγωνιστή τού παρόντος στίβου. Ο Θεός μας είναι θεός ελέους καί οίκτιρμών, δέν θά μάς αφήσει απαραμύθητους κι' ανευλόγητους. Σ' αυτή τή ζωή ακόμη θά μάς δώσει τά προοίμια τής αιώνιας δόξας καί τής ανεκλάλητης χαράς τής Βασιλείας του.

Δίχως Θεό ο άνθρωπος είναι ανέλπιδος καί μή πιστεύοντας στήν ανταπόδοση τής άλλης ζωής ο πόνος τής παρούσης είναι ανοημάτιστος. Τά βάσανα κι οι καϋμοί, οι πόνοι καί τ' άλγη, οι οδύνες καί οι στεναγμοί, γίνονται βουνά αβάσταχτα, πού πλακώνουν τόν άνθρωπο, τόν λυγίζουν, τόν γονατίζουν, τόν μελαγχολούν, τόν απομονώνουν καί τόν νεκρώνουν πρόωρα. Έτσι χάνει τή χαρά καί τής παρούσης καί

τής άλλης ζωής. Ενώ ο πιστός είναι πάντα ελπιδοφόρος κι εμπιστευόμενος τόν Χριστό ενισχύεται, ενδυναμώνεται, αναπτερώνεται τό βαρύ καί πικρό τού πόνου γίνεται, ελαφρό καί γλυκό. Μαθαίνει τά χούγια τού Θεού κι αισθάνεται μυστικά τήν πικρότητα τών δοκιμασιών, τών πειρασμών καί τών περιπετειών νά μετατρέπεται σέ γλυκειά ψυχική υγεία. Αισθάνεται τότε ότι η προσευχή του εισακούσθηκε, ο Θεός επείδε στή δέησή του, δέν τού ήλθαν όπως τά ήθελε ο διος, αλλ' όπως τά ήθελε ο Θεός.

Ο αφιερωμένος στόν Θεό άνθρωπος θά γεύεται τόν παράδεισο από εδώ, ακόμη καί μέσα από κακουχίες, ταλαιπωρίες κι αντιξοότητες, θά δοξάζει τόν Θεό καί θά τά δέχεται όλα τά οδυνηρά ως ευεργετικές επισκέψεις του, θά πλημμυρίζει από ευφροσύνη καί πνευματική αγαλλίαση κι άς μήν είναι φτασμένος, ονομαστός, διάσημος, πλούσιος καί δυνατός. Η αγάπη του στόν Θεό θά τόν καίει καί η αγάπη τού Θεού θά τού πυρπολεί τήν καρδιά, ώστε νά μήν αφήνει χώρο γιά καμμιά άλλη ξένη αγάπη.

Συχνά ο πόνος τών δοκιμασιών γίνεται μαλακτικός γιά τήν πέτρινη καρδιά μας. Έτσι βλέπουμε πονεμένους ανθρώπους αληθινά ταπεινούς. Τότε ο πόνος έχει επιτύχει τού σκοπού του. Μάς έχει δώσει τό πιστοποιητικό εισόδου μας στόν Παράδεισο, αφού κατά τόν Γέροντα Τύχωνα τόν Ρώσσο τόν Αγιορείτη κανένas ταπεινός δέν θά ναι στήν κόλαση!

* Απόσπασμα ομιλίας πού εκφωνήθηκε στόν Κατανυκτικό Εσπερινό τής Δ' Κυριακής τών Νηστειών στόν Ιερό Ναό Οσίου Νίκωνος Σπάρτης (6.4.2003)

Πηγή: www.faneromenihol.gr